

Arrest

nr. 311 101 van 8 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. DASSEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 februari 2012 België binnen met een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs en verzoekt op 6 februari 2012 om internationale bescherming. Op 16 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. X van 25 februari 2014 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 13 maart 2014 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 31 maart 2014 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

1.3. Verzoeker verlaat volgens zijn verklaringen België in 2014 en keert in 2016 vrijwillig terug naar Irak. Hij komt volgens zijn verklaringen op 15 augustus 2019 opnieuw België binnen met een identiteitskaart en dient op 22 augustus 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij op 18 oktober 2019 een beslissing houdende een ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) neemt, beslist de commissaris-generaal op 5 februari 2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. X van 9 september 2020 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.4. Op 28 juli 2021 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.4.1. Op 14 september 2021 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Nadat deze beslissing door het CGVS wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest met nr. X van 28 januari 2022 het ertegen ingestelde beroep.

1.4.2. Op 27 oktober 2021 neemt het CGVS een beslissing houdende een ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Op 5 februari 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die op 14 februari 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Irakese nationaliteit en bent u een sjiiitische Arabier afkomstig uit Wassit (Zuid-Irak). U woonde met uw echtgenote en kinderen in Hay al Rasul, Kut (Zuid-Irak).

Voor de val van het regime van Saddam Hoessein was u werkzaam bij het algemeen directoraat van de nationaliteitsbewijzen. In 1995 werd u overgeplaatst naar de lokale politie. In de loop der jaren promoveerde u tot ‘mufawadh’ (onderofficier). Na de val van het regime en de Amerikaanse invasie in Irak in 2003 bleef u een tijdje werkloos. Na de hervorming van de politiediensten zou u echter opnieuw in dienst zijn getreden en, nadat u een officersopleiding volgde, promoveerde u tot ‘mulazem’ (luitenant). Tot 2007 werkte u bij het directoraat van de politie van het stadscentrum en vervolgens stapte u over naar het directoraat van informatie en veiligheid van Wassit, in de volksmond ‘antiterrorismedienst’ dat ressorteerde onder het ministerie van binnenlandse zaken. Nadat uw dienst in 2008 versmolt met de inlichtingendienst van het ministerie van binnenlandse zaken, werd u overgeplaatst naar het subdistrict Al-Wahda en werd u aangesteld als onderzoekofficier. U verliet Irak op 20 januari 2012 en dit uit een vrees voor uw leven gelieerd aan uw werkzaamheden. U kwam naar België en verzocht op 6 februari 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming.

Op 17 september 2013 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 1F(a) van de Vluchtelingenconventie. Deze beslissing werd op 25 februari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

U, die verklaarde het Belgisch grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 13 maart 2014 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U volhardde in uw verklaringen afgelegd bij uw eerste verzoek en benadrukte dat u wel degelijk een risico liep te worden gedood in Irak omwille van uw voormalige werkzaamheden. U merkte op dat uw familie in Irak nog steeds problemen heeft omwille van u en dit als wraakactie voor het feit dat u ontsnapt bent. Zo zou uw zoon in november 2013 zijn opgepakt door militieleden die naar u op zoek waren. Ze zouden hem mishandeld hebben en vervolgens terug hebben vrijgelaten. Hierop zou uw echtgenote met de kinderen naar Bagdad zijn verhuisd. Een paar dagen later zou uw echtgenote een dreigbrief op de deur hebben gevonden met de melding dat jullie spionnen voor de Amerikanen en verraders zijn. Diezelfde avond zou ook het huis zijn beschoten. U haalde voorts nog aan dat u in Irak ondertussen bij verstek was veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf.

Op 31 maart 2014 nam het CGVS in het kader van uw tweede verzoek een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U vertrok na de beslissing in het kader van uw tweede verzoek naar Duitsland om er te werken. U verbleef er bij een neef. Vanuit Duitsland ging u in september 2015 naar Griekenland en van daaruit verder naar Turkije waar u gedurende negen maanden verbleef. In Turkije scheidde u officieus van uw echtgenote. Zij

ontfermde zich over uw twee jongste kinderen, terwijl uw twee oudste kinderen bij u bleven. U had sindsdien geen contact met uw echtgenote en uw twee jongste kinderen.

In de zevende of achtste maand van 2016 keerde u terug naar Bagdad waar u zich vestigde in de wijk Al Shaab. Omdat u geen werk vond in de branches waarin u ervaring had, besloot u een winkel in alcoholische dranken te openen. Nog geen jaar later zou de politie bij een inval in uw winkel iedereen hebben gearresteerd en alle goederen hebben geconfisqueerd. In het politiekantoor zou men uw gsm hebben ingelezen en daarop beelden hebben gezien van een vrijpartij tussen u en een mannelijke werknemer van uw winkel, M. (...) genaamd. Iemand zou de beelden op uw gsm op social media hebben verspreid waardoor jullie door jullie respectievelijke stammen zouden zijn vervolgd. De anderen die tijdens de razzia werden gearresteerd, zouden zijn vrijgelaten, maar u en M. (...) zouden gedurende 11 maanden zijn vastgehouden. Toen er brand uitbrak in de gevangenis raakte u verbrand en werd u overgebracht naar het ziekenhuis. U slaagde er vervolgens in uit het ziekenhuis te ontsnappen. U ging naar een bus- en taxistation waar u erin slaagde geld bijeen te vragen om vervolgens naar Al Amara te vluchten. Van daaruit vluchtte u verder naar Kirkuk en vervolgens met een tankvoertuig naar Turkije. U slaagde erin valse documenten te bekomen en vloog vervolgens naar een onbekende stemming om van daaruit met de auto verder te gaan naar België. U verzocht hier op 22 augustus 2019 een derde keer om internationale bescherming.

Ter staving van uw derde verzoek legde u uw identiteitskaart, uw kieskaart, uw rijbewijs en een internationaal paspoort voor die u liet opmaken in Nederland. Daarnaast legde u een kopie voor van een proces-verbaal betreffende de inval op uw winkel en de in beslag genomen goederen, een kopie van een verstotingsbrief en een USB-stick waarop seksuele handelingen te zien zijn tussen u en M. (...) en beelden van alcoholische dranken. U legde ten slotte nog foto's voor van uw zoon.

Op 22 oktober 2019 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 7 februari 2020 nam het CGVS een beslissing tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd op 9 september 2020 bevestigd door de RvV. U ging niet in cassatieberoep.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u op 28 juli 2021 een vierde keer om internationale bescherming. U haalde aan dat u in Irak bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar omdat u uw dienstwapen niet zou ingeleverd hebben bij uw desertie. U zou dit nieuws vernomen hebben via een vriend van u die eveneens in België verblijft. U haalde verder nog aan dat uw partner M. (...), met wie u voorheen in Irak een relatie had, werd opgepakt en ondervraagd in Irak. Hij zou valse bekentenissen hebben afgelegd en, ondanks dat jullie indertijd seksueel contact hadden met wederzijdse toestemming, verklaard hebben dat u misbruik van hem maakte. U verklaarde dat u bijgevolg nu in Irak ook vervolgd werd door de Iraakse autoriteiten omwille van 'verkrachting'.

U legde geen documenten neer ter staving van uw vierde verzoek maar haalde aan dat u nog documenten, waaronder het vonnis aangaande uw veroordeling tot drie jaar gevangenisstraf omdat u uw dienstwapen niet zou ingeleverd hebben in Irak, zou overmaken aan het CGVS.

Op 16 september 2021 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk.

U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Het CGVS besloot de beslissing in te trekken en uw verzoek werd op 27 oktober 2021 ontvankelijk verklaard.

Op 13 januari 2022 bleek uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u internationale bescherming in Italië geniet. Uit de informatie overgemaakt door de Italiaanse autoriteiten blijkt dat u op 19 juni 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende in Bari, Italië waar u tot 1 juli 2016 verbleef. U kreeg er op 6 februari 2015 internationale bescherming. Uw verblijfstitel verviel op 22 januari 2020.

U werd op 28 maart 2023 gehoord op het CGVS. U haalde aan dat u bij terugkeer naar Irak vreest voor de gevangenisstraf omwille van het niet inleveren van uw dienstwapen, het probleem omwille van de seksuele handelingen die u stelde met M. (...), uw bekering tot het christendom en u verwees eveneens naar uw psychologische toestand.

Ter staving van uw verzoek legde u een aantal psychologische verslagen, een kopie van een voorlopig vonnis, een kopie van een beslissing tot huiszoeking door de politie, een arrestatiebevel op uw naam.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de psychologische attesten blijkt dat u een psychotische stoornis hebt en een psycho-sociale problematiek. Uw arts raadde aan om voor het goede verloop van het gehoor stress reducerende maatregelen te treffen zoals het inkorten van moeilijke gesprekken, pauzes in te lassen etc. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er een pauze ingelast. Voorts werd u voorgesteld om zelf aan te geven wanneer u nood had aan een pauze (CGVS X, p.2). Nergens tijdens het gehoor heeft u om onderbreking gevraagd. Uit de antwoorden op de vragen blijkt dat u de inhoud van de vragen begreep en in staat was om er op gepaste wijze op te antwoorden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en de documenten die u hebt neergelegd, blijkt dat u op 6 februari 2015 internationale bescherming werd verleend door Italië. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, in casu Italië, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoonst dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In dit geval hebt u genoegzaam aangetoond dat u zich niet langer onder de bescherming van Italië kan stellen, aangezien uw verblijfstitel in Italië in 2020 verviel. Het CGVS is van mening dat u niet zal kunnen voorzien in uw basisbehoeften in afwachting van de hernieuwing van uw verblijfstitel. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om in het kader van uw huidige, vierde verzoek uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

In casu zijn er ernstige redenen om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Immers, de RvV oordeelde in zijn arrest nr. 119.438 van 25 februari 2014 reeds dat u uw profiel als onderzoeksofficier en uw loopbaan binnen het directoraat van informatie en veiligheid van Wassit (dienst terrorismebestrijding) aantoonde. Voorts ontkende u noch de ernstige ongeregelde heden in de detentiecentra waar u werkte, noch in de Iraakse detentiecentra in het algemeen. Uit uw verklaringen bleek dat u op de hoogte was dat er gefolterd werd in uw dienst en kon hieruit een persoonlijke betrokkenheid blijken. De RvV oordeelde dat er kon aangenomen worden dat u (minstens) een actieve bijdrage hebt geleverd aan de instandhouding van deze wantoestanden in het directoraat.

De RvV besloot dat er voldoende ernstige redenen waren om te veronderstellen dat u zowel rechtstreeks als onrechtstreeks betrokken was bij misdrijven tegen de menselijkheid, waarbij u handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid kon vrijstellen. U werd dan ook uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen cassatieberoep in tegen dit arrest, dat bijgevolg bekleed is met het gezag van gewijsde.

Uw tweede verzoek werd vervolgens niet-ontvankelijk verklaard, en dit bij gebrek aan nieuwe elementen die de eerdere beoordeling in een ander daglicht konden plaatsen. U bracht immers geen nieuwe elementen aan waaruit kon worden geconcludeerd dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw derde verzoek, dat u indiende nadat u was teruggekeerd naar Irak, werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging omwille van uw verleden als medewerker van het directoraat van informatie en veiligheid van Wassit niet langer actueel was aangezien u was teruggekeerd naar Irak, er zich opnieuw gevestigd had en er geen verdere problemen gelieerd aan uw initieel asielmotief had gekend. Uw nieuwe asielmotieven, in casu een voorgehouden homoseksuele geaardheid en daaruitvolgende problemen alsook problemen omwille van uw betrokkenheid bij de handel van alcoholische dranken, werden ongeloofwaardig geacht.

Deze beslissing werd bevestigd door de RvV. U tekende geen cassatieberoep aan. In het kader van uw derde verzoek bracht u geen enkel element aan dat een ander licht kan werpen op de eerdere beoordeling dat u uitgesloten diende te worden. Ook al stelde u toen dat deze beslissing onrechtvaardig was, u haalde geen elementen aan die konden aantonen dat u onterecht werd uitgesloten (CGVS Y p.4).

Het feit dat u, nadat u werd uitgesloten van internationale bescherming terugkeerde naar Irak, doet evenmin afbreuk aan de eerdere beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming. Het enige dat er uit uw vrijwillige terugkeer kon afgeleid worden is dat u zelf van mening was dat een terugkeer naar Irak veilig was en u er geen gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren, in tegenstelling tot wat u in het kader van uw eerste verzoek aanhaalde.

U brengt in het kader van uw huidige verzoek evenmin enig element aan dat een ander licht kan werpen op de eerdere beoordeling dat u uitgesloten diende te worden van internationale bescherming omwille van uw betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid.

U verklaarde wederom dat u van 2003 tot 2011 werkzaam was bij de politie en als officier bij de anti-terreurdienst (CGVS X p.8). Verklaringen die gelijklopend zijn aan uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en op basis waarvan werd besloten om u uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

U haalde verder enkel elementen aan die, indien waarachtig, mogelijk konden wijzen op een nood aan internationale bescherming (CGVS X, p. 7, 8, 11). Geen van deze elementen, in casu de eerder ongeloofwaardig geachte problematiek omwille van een beweerde homoseksuele geaardheid; een veroordeling omwille van desertie en problemen omwille van een voorgehouden bekering tot het christendom, kunnen evenwel leiden tot de conclusie dat u in het verleden onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming.

De documenten die u voorlegt betreffende uw psychologische problemen bevatten geen informatie waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat de verklaringen die u in het verleden aflegde en op basis waarvan u werd uitgesloten van internationale bescherming, niet geloofwaardig zouden kunnen zijn. Noch bevatten ze informatie waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat u geen individuele verantwoordelijkheid droeg voor de handelingen op basis waarvan u werd uitgesloten van internationale bescherming.

Het gegeven dat u in Italië internationale bescherming bekwam in 2015, doet evenmin afbreuk aan de eerdere uitsluiting van internationale bescherming door de Belgische asielinstanties. Noch de Commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gebonden door de beoordeling van de Italiaanse autoriteiten. Bij de uitsluiting van internationale bescherming werd door de Commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening gehouden met het geheel van de elementen aanwezig in uw (Belgisch) administratief dossier, waaronder de door u afgelegde verklaringen, de door u neergelegde documenten en de beschikbare landeninformatie. Zoals hierboven reeds aangehaald werd, kwam u in uw navolgende verzoeken niet terug op uw verklaringen, noch bracht u elementen aan die een ander licht werpen op deze initiële beoordeling. Bovendien vond de toekenning van internationale bescherming door de Italiaanse autoriteiten plaats nadat u reeds twee verzoeken in België had ingediend, zodat geenszins uitgesloten kan worden dat u uw persoonlijke situatie aldaar anders hebt voorgesteld teneinde een ander uitkomst te bekomen als in België.

Tot slot moet er worden benadrukt dat noch de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch de relevante bepalingen van het internationaal recht bepalen dat een persoon niet langer kan worden uitgesloten van internationale bescherming indien de uitsluitbare handelingen werden gepleegd lang vóór de beslissing tot uitsluiting wordt genomen. Het feit dat de bovengenoemde handelingen meer dan 10 jaar geleden werden gepleegd, verhindert bijgevolg de uitsluiting van internationale bescherming in uw geval niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid. Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie. Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies uit te brengen over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw voorgehouden problematiek omwille van uw beweerde homoseksualiteit moet worden opgemerkt dat dit asielmotief reeds ongeloofwaardig werd bevonden door zowel het CGVS als de RvV. U stelt zelf niet over nieuwe elementen te beschikken over deze kwestie (CGVS X, p.7). Bijgevolg kunt u de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet weerleggen.

Wat betreft uw voorgehouden vrees gelieerd aan desertie moet allereerst worden gesteld dat desertie en bestraffing van desertie op zich niet volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Vervolgens kan worden vastgesteld dat u in het kader van uw derde verzoek verklaarde dat uw vrees voor desertie niet meer speelde aangezien u amnestie werd verleend (CGVS Y, p. 8, 11). U bent bovendien in 2016 teruggekeerd naar Irak, verbleef er drie jaar en had er contacten met de Iraakse autoriteiten gezien uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en kieskaart. U verklaarde zelf dat u daar geen problemen meer kende gelieerd aan uw vroegere werkzaamheden. De documenten die u hieromtrent voorlegt overtuigen allermint, integendeel. Het betreffen louter kopieën zonder of met een slechts gedeeltelijke hoofding. Gezien het feit dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn is de objectieve bewijswaarde van deze documenten nihil.

Het CGVS is verder van oordeel dat uw voorgehouden bekering en religieuze activiteiten niet als oprecht beschouwd kunnen worden en ze een opportunistisch karakter vertonen waardoor kan worden aangenomen dat u in geval van een terugkeer naar Irak zich kunt conformeren aan de religieuze waarden en normen van de Iraakse maatschappij.

Allereerst moet worden gewezen op het feit dat u pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw vierde verzoek op de proppen kwam met dit nieuwe asielmotief. Dit terwijl u beweert dat u reeds in 1991 een Bijbel kocht, erin las en veel nadacht over het geloof. Daarnaast zou u reeds sinds 2012 het christendom zijn beginnen bestuderen en kerken te hebben bezocht. Dient daarbij opnieuw te worden opgemerkt dat u daarna nog naar Irak terugkeerde en er drie jaar lang verbleef. Dit wijst allermint op mogelijke problemen die verband houden met uw religieuze beleving. In het kader van uw derde verzoek verklaarde u bovendien aan de DVZ dat u geen religie had. Uiteindelijk liet u zich pas in 2023 dopen. Vreemd genoeg weet u niet meer precies wanneer. Dit is op zich reeds opmerkelijk gezien het voorgehouden jarenlange proces dat hier volgens uw verklaringen aan vooraf ging. Bovendien moet er echter worden vastgesteld dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat plaatsvond op 28 maart 2023, verklaart dat u ongeveer een maand daarvoor werd gedoopt. Op het doopcertificaat dat u nadien neerlegde staat echter aangegeven dat u op 18 maart werd gedoopt. Slechts 10 dagen voor uw persoonlijk onderhoud. Dat u dit niet meer zou weten houdt geen steek. Het andere document van de kerk (dd. maart 2022) geeft dan weer aan dat u reeds drie jaar lang deze kerk zou bezoeken en er Bijbelstudies volgde. Dit strookt evenmin met uw laattijdige melding van dit asielmotief, doet evenzeer bijkomende vragen rijzen bij de datum van uw doopsel en stemt totaal niet overeen met uw eigen verklaring dat u in maart 2023 pas ongeveer een jaar deze kerk zou bezoeken. Uw claim dat u in België door Irakezen werd aangevallen omwille van uw bekering kunt u op geen enkele wijze staven (CGVS X, p. 11-16).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootchalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiietische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie

tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiiten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het

Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Baghdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

De mate van het willekeurige geweld in Bagdad is dermate laag, dat er zich verzwarende persoonlijke omstandigheden opdringen om aannemelijk te maken dat u persoonlijk, in vergelijking met een ander persoon, een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad. U maakt gewag van een aantal mentale problemen. Zonder volledig afbreuk te willen doen aan de appreciatie die

er gemaakt werd door de psychiaters en psychologen, kan er opgemerkt worden dat u klaarblijkelijk wanneer u in vertrouwd gezelschap vertoeft u kan handhaven. Zo gaat u wekelijks naar de Arabische kerk en interageert u met de andere kerkgangers. Uit uw verklaringen blijkt dat u gehuwd was in Irak en vier kinderen hebt. U heeft verder één broer en vier zussen. U kan aldus steunen op een sociaal en familiaal netwerk. U beweert dan wel dat uw familie u verstoten heft en niets meer met u wil te maken hebben. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat uw zoon nog steeds moeite doet om documenten op te sturen om uw verzoeken te staven (CGVS X, p. 10, 11). Bovendien slaagde u er eveneens in om in de periode 2016 tot 2019 een leven op te bouwen in Bagdad, dit tijdens een periode waarin de veiligheidssituatie in het land volatieler was. U slaagde er in om een winkel te openen en uw administratie in orde te brengen en u vestigde u in de wijk Shaab, te Bagdad. Uit de psychologische verslagen kan tot slot opgemaakt worden dat uw psychische ongemakken vooral te maken hebben met het gemis van uw familie en het feit dat uw asielprocedure geen vruchten afwerpt.

In het licht van de voorafgaande vaststellingen meent de commissaris-generaal dat een verwijderingsmaatregel in uw geval verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, F van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden een verslag van therapiesessies van 11 december 2023 (stuk 3) en een e-mail van verzoekers advocaat aan het CGVS van 20 maart 2023 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een op 18 april 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een verklaring van de pastoor van de Arabische Baptistenkerk van Antwerpen van 28 maart 2024 (stuk 1), een verklaring van P. K. van 10 maart 2024 (stuk 2), een verklaring van J. Z. van 19 maart 2024 (stuk 3), een verklaring van M. H. A. van 19 maart 2024 (stuk 4) en een verklaring van S. S. van 19 maart 2024 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en of verzoeker al dan niet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van huidig beroep kan er geen uitspraak worden gedaan over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid, nu (i) de Raad hem in zijn arrest met nr. 119 438 van 25 februari 2014 heeft uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er voldoende ernstige redenen waren om te veronderstellen dat hij zowel rechtstreeks als onrechtstreeks betrokken was bij misdrijven tegen de menselijkheid, waarbij hij handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hem van zijn individuele verantwoordelijkheid kon vrijstellen, (ii) zijn tweede verzoek vervolgens niet-ontvankelijk werd verklaard omdat hij geen nieuwe elementen aanbracht waaruit kon worden geconcludeerd dat hij onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming, (iii) zijn derde verzoek, dat hij indiende nadat hij was teruggekeerd naar Irak, werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en hij geen enkel element aanbracht dat een ander licht kan werpen op de eerdere beoordeling dat hij uitgesloten diende te worden, (iv) het feit dat hij, nadat hij werd uitgesloten van internationale bescherming terugkeerde naar Irak, geen afbreuk doet aan de eerdere beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming, (v) hij in het kader van zijn huidige verzoek evenmin enig element aanbrengt dat een ander licht kan werpen op de eerdere beoordeling dat hij uitgesloten diende te worden van internationale bescherming omwille van zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid, (vi) het gegeven dat hij in Italië internationale bescherming bekam in 2015 evenmin afbreuk doet aan de eerdere uitsluiting van internationale bescherming door de Belgische asielinstanties en (vii) het feit dat de uitsluitbare handelingen meer dan tien jaar geleden werden gepleegd de uitsluiting van internationale bescherming in zijn geval niet verhindert. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing afdoende toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F (1) van het Verdrag van Genève. Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bestaan van ernstige redenen dat hij individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F van het Verdrag van Genève luidt als volgt:

“F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- 1. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;*
- 2. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;*
- 3. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.”*

Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
- b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;*
- c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;*

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de verwerende partij in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

2.3.3.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 51).

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast voor de toepassing van deze bepalingen uitsluitend op het CGVS. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, *i.e. “boven elke redelijke twijfel verheven”*, wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er *“ernstige redenen zijn om aan te nemen”* dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F van het Verdrag van Genève, alsook dat er *“ernstige redenen”* aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, pt. 95; EASO, *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57). Het CGVS moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, *“Guidelines on international Protection:*

In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker onder de uitsluitingsgrond van artikel 1, F (1) van het Verdrag van Genève valt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit uw verklaringen en de documenten die u hebt neergelegd, blijkt dat u op 6 februari 2015 internationale bescherming werd verleend door Italië. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, in casu Italië, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoont dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In dit geval hebt u genoegzaam aangetoond dat u zich niet langer onder de bescherming van Italië kan stellen, aangezien uw verblijfstitel in Italië in 2020 verviel. Het CGVS is van mening dat u niet zal kunnen voorzien in uw basisbehoeften in afwachting van de hernieuwing van uw verblijfstitel. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om in het kader van uw huidige, vierde verzoek uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

In casu zijn er ernstige redenen om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Immers, de RvV oordeelde in zijn arrest nr. 119.438 van 25 februari 2014 reeds dat u uw profiel als onderzoeksofficier en uw loopbaan binnen het directoraat van informatie en veiligheid van Wassit (dienst terrorismebestrijding) aantoonde. Voorts ontkende u noch de ernstige ongeregelde heden in de detentiecentra waar u werkte, noch in de Iraakse detentiecentra in het algemeen. Uit uw verklaringen bleek dat u op de hoogte was dat er gefolterd werd in uw dienst en kon hieruit een persoonlijke betrokkenheid blijken. De RvV oordeelde dat er kon aangenomen worden dat u (minstens) een actieve bijdrage hebt geleverd aan de instandhouding van deze wantoestanden in het directoraat.

De RvV besloot dat er voldoende ernstige redenen waren om te veronderstellen dat u zowel rechtstreeks als onrechtstreeks betrokken was bij misdrijven tegen de menselijkheid, waarbij u handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid kon vrijstellen. U werd dan ook uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen cassatieberoep in tegen dit arrest, dat bijgevolg bekleed is met het gezag van gewijsde.

Uw tweede verzoek werd vervolgens niet-ontvankelijk verklaard, en dit bij gebrek aan nieuwe elementen die de eerdere beoordeling in een ander daglicht konden plaatsen. U bracht immers geen nieuwe elementen aan waaruit kon worden geconcludeerd dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw derde verzoek, dat u indiende nadat u was teruggekeerd naar Irak, werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging omwille van uw verleden als medewerker van het directoraat van informatie en veiligheid van Wassit niet langer actueel was aangezien u was teruggekeerd naar Irak, er zich opnieuw gevestigd had en er geen verdere problemen gelieerd aan uw initieel asielmotief had gekend. Uw nieuwe asielmotieven, in casu een voorgehouden homoseksuele geaardheid en daaruitvolgende problemen alsook problemen omwille van uw betrokkenheid bij de handel van alcoholische dranken, werden ongeloofwaardig geacht.

Deze beslissing werd bevestigd door de RvV. U tekende geen cassatieberoep aan. In het kader van uw derde verzoek bracht u geen enkel element aan dat een ander licht kan werpen op de eerdere beoordeling dat u uitgesloten diende te worden. Ook al stelde u toen dat deze beslissing onrechtvaardig was, u haalde geen elementen aan die konden aantonen dat u onterecht werd uitgesloten (CGVS Y p.4).

Het feit dat u, nadat u werd uitgesloten van internationale bescherming terugkeerde naar Irak, doet evenmin afbreuk aan de eerdere beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming. Het enige dat er uit uw vrijwillige terugkeer kon afgeleid worden is dat u zelf van mening was dat een terugkeer naar Irak veilig was en u er geen gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren, in tegenstelling tot wat u in het kader van uw eerste verzoek aanhaalde.

U brengt in het kader van uw huidige verzoek evenmin enig element aan dat een ander licht kan werpen op de eerdere beoordeling dat u uitgesloten diende te worden van internationale bescherming omwille van uw betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid.

U verklaarde wederom dat u van 2003 tot 2011 werkzaam was bij de politie en als officier bij de anti-terreurdienst (CGVS X p.8). Verklaringen die gelijklopend zijn aan uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en op basis waarvan werd besloten om u uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

U haalde verder enkel elementen aan die, indien waarachtig, mogelijk konden wijzen op een nood aan internationale bescherming (CGVS X, p. 7, 8, 11). Geen van deze elementen, in casu de eerder ongeloofwaardig geachte problematiek omwille van een beweerde homoseksuele geaardheid; een veroordeling omwille van desertie en problemen omwille van een voorgehouden bekering tot het christendom, kunnen evenwel leiden tot de conclusie dat u in het verleden onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming.

De documenten die u voorlegt betreffende uw psychologische problemen bevatten geen informatie waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat de verklaringen die u in het verleden aflegde en op basis waarvan u werd uitgesloten van internationale bescherming, niet geloofwaardig zouden kunnen zijn. Noch bevatten ze informatie waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat u geen individuele verantwoordelijkheid droeg voor de handelingen op basis waarvan u werd uitgesloten van internationale bescherming.

Het gegeven dat u in Italië internationale bescherming bekwam in 2015, doet evenmin afbreuk aan de eerdere uitsluiting van internationale bescherming door de Belgische asielinstanties. Noch de Commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gebonden door de beoordeling van de Italiaanse autoriteiten. Bij de uitsluiting van internationale bescherming werd door de Commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening gehouden met het geheel van de elementen aanwezig in uw (Belgisch) administratief dossier, waaronder de door u afgelegde verklaringen, de door u neergelegde documenten en de beschikbare landeninformatie. Zoals hierboven reeds aangehaald werd, kwam u in uw navolgende verzoeken niet terug op uw verklaringen, noch bracht u elementen aan die een ander licht werpen op deze initiële beoordeling. Bovendien vond de toekenning van internationale bescherming door de Italiaanse autoriteiten plaats nadat u reeds twee verzoeken in België had ingediend, zodat geenszins uitgesloten kan worden dat u uw persoonlijke situatie aldaar anders hebt voorgesteld teneinde een ander uitkomst te bekomen als in België.

Tot slot moet er worden benadrukt dat noch de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch de relevante bepalingen van het internationaal recht bepalen dat een persoon niet langer kan worden uitgesloten van internationale bescherming indien de uitsluitbare handelingen werden gepleegd lang vóór de beslissing tot uitsluiting wordt genomen. Het feit dat de bovengenoemde handelingen meer dan 10 jaar geleden werden gepleegd, verhindert bijgevolg de uitsluiting van internationale bescherming in uw geval niet."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat er in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming, dat gelet op zijn terugkeer naar Irak in feite terug een eerste, nieuw verzoek betreft, door de commissaris-generaal en de Raad werd beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en wijst erop dat hij bij de beoordeling van dit verzoek niet werd uitgesloten van internationale bescherming. Hij acht het dan ook niet redelijk en zorgvuldig van de commissaris-generaal om, gelet op zijn kwetsbaar profiel en zijn terugkeer naar Irak, "haar beslissing thans quasi integraal te motiveren opnieuw terugkomende op de uitsluiting van IB van destijds, beslissing van intussen meer dan 10 jaar geleden". De Raad wijst er vooreerst op dat om een verzoek als een 'volgend' verzoek te beschouwen, als enige voorwaarde geldt dat er voordien een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen. De omstandigheid dat verzoeker na een definitieve beslissing over een vorig verzoek en vóór het indienen van een volgend verzoek al dan niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst doet dus geen afbreuk aan het gegeven dat het verzoek een 'volgend' verzoek betreft (cf. RvS 21 september 2022, nr. 254.552). Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat zijn derde verzoek om internationale bescherming in feite terug een eerste, nieuw verzoek betreft omwille van zijn terugkeer naar Irak. Voorts haalt verzoeker geen overtuigende elementen aan die erop zouden wijzen dat de commissaris-generaal *in casu* ten onrechte heeft besloten om hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal heeft op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid om verzoeker uit te sluiten wanneer aan de wettelijke voorwaarden is voldaan, zoals *in casu* het geval blijkt. Dat in het kader van verzoekers derde verzoek niet werd besloten tot uitsluiting, maar wel tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts dient de commissaris-generaal in het kader van het huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming niet te motiveren waarom er in het kader van verzoekers derde verzoek niet werd besloten tot uitsluiting en thans opnieuw wel. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, dient de commissaris-generaal slechts afdoende te motiveren waarom in het kader van het huidig verzoek werd besloten tot uitsluiting, wat *in casu* is gebeurd.

Verzoeker benadrukt nog dat de commissaris-generaal in het geval van een uitsluiting een zeer zware bewijslast heeft. De Raad is zich ervan bewust dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook – inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft – met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift niet worden weerlegd of ontkracht, is de Raad tevens van oordeel dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, F (1) van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid. Door louter te wijzen op zijn terugkeer naar Irak werpt verzoeker overigens geen ander licht op de pertinente overweging dat het feit dat hij, nadat hij werd uitgesloten van internationale bescherming, naar Irak terugkeerde, geen afbreuk doet aan de eerdere beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming. Hij benadrukt nog dat de uitsluitingsbeslissingen waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst intussen van meer dan tien jaar geleden dateren, doch de Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – om welke reden het niet redelijk of onzorgvuldig zou zijn van de commissaris-generaal om hiernaar te verwijzen. In het middel beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name dat het feit dat de handelingen die aanleiding geven tot de uitsluiting meer dan tien jaar geleden werden gepleegd de uitsluiting van internationale bescherming in zijn geval niet verhindert, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker hekelt vervolgens dat hij in het kader van zijn huidig verzoek tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd bevraagd over zijn *“oude asielaanvragen of de elementen daarin”* en over de feiten die ertoe hebben geleid dat hij in de beslissingen van de commissaris-generaal en de Raad van respectievelijk 16 september 2013 en 25 februari 2014 werd uitgesloten. Volgens hem is het dan ook niet ernstig en zorgvuldig dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij in het kader van zijn huidig verzoek evenmin enig element aanbrengt dat een ander licht kan werpen op de eerdere beoordeling dat hij werd uitgesloten van internationale bescherming omwille van zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. De Raad wijst erop dat er reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat hij dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 1, F (1) van het Verdrag van Genève, dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek meermaals werd bevraagd en dat verzoeker in het kader van zijn hierna volgende verzoeken geen elementen heeft aangebracht waaruit kon worden geconcludeerd dat hij in zijn eerste verzoek onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming, hoewel hij toen ook verschillende kansen kreeg om hierover verklaringen af te leggen. In het kader van zijn huidig verzoek heeft verzoeker eveneens meermaals de kans gekregen om elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordelingen van zijn verzoeken om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift nog dat de verklaringen die hij in het kader van zijn huidig verzoek aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud met de nodige voorzichtigheid moeten worden bekeken nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud onder meer blijkt dat hij iedere week gesprekken heeft met een psychiater, dat hij naast slaapproblemen ook incontinent is, nachtmerries heeft, last heeft van astma en piekeren, dat hij geen besef heeft, dat hij al twee keer zelfmoord heeft proberen te plegen, dat hij een tijd in een bos en station woonde en toen geen mensen wou zien, dat hij niet kan onthouden een medisch verslag in te dienen bij het CGVS, dat hij in Italië ook psychische problemen heeft gehad en is weggelopen, dat hij niet in staat is om voor zichzelf te zorgen, dat hij verschillende zaken niet meer wist of zich niet meer kon herinneren, dat hij in slaap viel tijdens de korte pauze en dat hij ook niet altijd beseft wat er rond hem heen gebeurt. Hij benadrukt tevens dat zijn advocaat het CGVS via e-mail reeds in kennis stelde van zijn beperkte mogelijkheden inzake het verhoor en zijn kwetsbaar profiel en verwijst ter staving hiervan naar de e-mail van zijn advocaat van 20 maart 2023 (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Ook

verwijst hij naar een verslag van therapiesessies van 11 december 2023 (*ibid.*, stuk 3) waaruit onder meer blijkt dat hij psychiatrische en psychologische hulp nodig heeft. Hij zou symptomen en kenmerken van een psychotische stoornis hebben, psychologisch begeleid worden en medicatie nodig hebben en hij zou niet volledig zelfstandig kunnen wonen en niet in staat zijn om alleen lange afstanden af te leggen. Volgens hem heeft de commissaris-generaal hiermee onvoldoende rekening gehouden. Verder meent hij dat er in de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd over zijn medische situatie. De Raad wijst er vooreerst op dat er niet wordt betwist dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft. Verzoeker laat echter na zijn betoog verder te concretiseren, zodat het niet duidelijk is op welke manier er juist onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn profiel bij het nemen en motiveren van de bestreden beslissing en bij het afleggen en beoordelen van zijn verklaringen. Te dezen werden aan verzoeker steunmaatregelen verleend en blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in het algemeen de inhoud van de vragen begreep en in staat was om er op gepaste wijze op te antwoorden. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift overigens na toe te lichten welke verklaringen hij nog had willen afleggen. Voorts kan niet worden ingezien op welke manier zijn kwetsbaar profiel ertoe zou leiden dat er *in casu* niet opnieuw besloten zou mogen worden tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker toont niet aan dat zijn huidige psychologische en psychiatrische problematiek ertoe leidt dat de verklaringen die hij in het verleden aflegde en op basis waarvan hij werd uitgesloten van internationale bescherming niet geloofwaardig zouden zijn of dat hij geen individuele verantwoordelijkheid droeg voor de handelingen op basis waarvan hij werd uitgesloten. Ook het verslag van therapiesessies en de e-mail van zijn advocaat aan het CGVS (*ibid.*, stukken 3 en 4) bevatten geen informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat de verklaringen die verzoeker in het verleden aflegde en op basis waarvan hij werd uitgesloten van internationale bescherming, niet geloofwaardig zouden zijn of dat hij geen individuele verantwoordelijkheid droeg voor de handelingen op basis waarvan hij werd uitgesloten.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker ook nog dat hij vreest dat hij in zijn land van herkomst zal worden vervolgd omwille van zijn seksuele voorkeuren (hij zou van seksuele relaties met zowel mannen als vrouwen houden), omwille van deserte, omwille van zijn religie en omwille van zijn psychische problemen. Hij legt uit dat hij in Irak de dood vreest omwille van een stammenprobleem dat ontstond nadat hij met een mannelijke medewerker van hem seks had en stelt dat homoseksuelen of personen die homoseksuele contacten hebben in Irak het risico lopen op extreem strenge straffen omwille van de *sharia*. Omwille van zijn zwakke mentale of psychische toestand zal hij ook niet in staat zijn om zichzelf te verdedigen. Ook zou hij geen contact meer hebben met zijn echtgenote en kinderen. Daarnaast stelt verzoeker onmogelijk te kunnen terugkeren omwille van zijn bekering tot het christendom. Bij een aanvullende nota voegt hij ter staving hiervan nog vijf verklaringen (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-5). Tot slot stelt verzoeker dat ook zijn psychische problemen problematisch zullen zijn in Irak. Hij stelt te vrezen dat hij gek zal worden verklaard en dat hij geen behandeling zal kunnen bekomen voor zijn problematieken en wijst er tevens op dat hij reeds werd mishandeld in een Iraaks psychiatrisch centrum. Verzoeker toont echter niet aan dat deze elementen enig verband houden met de feiten op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besloten heeft tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Deze elementen kunnen, indien waarachtig, mogelijks wijzen op een nood aan internationale bescherming. Verzoeker toont echter niet aan dat deze elementen een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling dat hij uitgesloten dient te worden van internationale bescherming omwille van zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid, die maakt dat hij deze bescherming onwaardig is.

Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, F (1) van het Verdrag van Genève te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Omwille van dezelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, a), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van artikel 55/2, tweede lid, en artikel 55/4, § 4, van de Vreemdelingenwet. Krachtens deze bepalingen brengt de commissaris-generaal in het geval dat zij een verzoeker uitsluit van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus een advies uit over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, benadrukt de Raad dat hij in het kader van de onderhavige procedure enkel uitspraak kan doen over (de uitsluiting van) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en niet over de verwijdering van verzoeker, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over

de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/2, tweede lid, en artikel 55/4, § 4, van de Vreemdelingenwet, houdt deze beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (cf. RvS 24 mei 2016, nr. X).

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN